

З ВІРОЮ В ЖИТТЯ І З МИЛОСЕРД'ЯМ У ДУШІ

Світ потонув би в жорстокості, якби поруч не було людей, які здатні до милосердя. І не важливо, за яких обставин вони здійснюють такий вчинок і що спонукає їх до цього. Достатньо, що від таких дій людини легко й добре стає тому, хто потребує допомоги. Саме готовність полегшити страждання старому і немічному притаманна медичним сестрам Рівненської міської організації Товариства Червоного Хреста Зінаїді Цверкалюк, Галині Ярмошук і Марії Занюк, які не один десяток років служать благородній справі – обслуговують самотніх і хворих людей у Рівному.

Готовність служити людям у цих жінок продиктована не лише покликом душі, а й пам'яттю про дитинство, яке було огорнуто в чорний смуток від горя, що несла Велика Вітчизняна війна. Її подих кожна з них ще дитиною відчула сповна. Скажімо, Зінаїда Цверкалюк, яка служить медичною сестрою в Червоному Хресті ще з 1965 року, про своє дитинство пригадує з гіркотою і болем. Адже в 1941 році маленькою дівчиною втратила батьків, які загинули під Смоленськом. Її ж напівроздягнуту, перелякану і постійно заплакану відвезли в дитбудинок. Тут вона росла і вчилася, звідси починався її шлях у доросле життя. На жаль, без благословення батьків. Їх замінили вчителі та вихователі. Згодом молоденька Зіночка вступила до медичного училища, щоб стати медсестрою, потреба в яких була ще великою. Адже війна не лише вбивала здорових чоловіків, вона калічила їх. Отож багатьом воякам після закінчення війни потрібна була допомога, щоб після тяжких поранень повернутися до звичного життя. Потребувало й населення медичної допомоги, яку надавала Зінаїда Іванівна, працюючи у фельдшерсько-акушерському пункті в одному з колгоспів в Узбекистані. Знання та досвід, набуті в ті роки, Зінаїда Цверкалюк використовувала, працюючи вже в Україні в медичних закладах, зокрема у стаціонарному відділенні обласного шкірвендиспансеру, а потім, як медична сестра Червоного Хреста, обслуговуючи хворих і немічних вдома. А їх на дільниці в Зінаїди Іванівни є аж 85 чоловік. Не менше хворих і самотніх є і на дільниці в ще одній медсестри Рівненської міської організації Товариства Червоного Хреста – Галини Ярмошук. Її дитинство теж було обпалене війною. Якою жорстокою була вона, Галина Архипівна знає лише зі спогадів рідних, хоча й народилася в 1941 році. А ось те, що війна приносить горе, зрозуміла ще маленькою, адже батько її теж воював і згодом став інвалідом. Тож прагнення допомогти кожному, хто страждає від хвороб, підштовхнуло молоду дівчину вивчитися на медичну сестру. Після закін-

чення училища Галина Ярмошук працювала в психоневрологічному диспансері та Здолбунівській районній лікарні, а згодом перейшла на роботу до Рівненської міської організації Товариства Червоного Хреста, де ось уже понад 40 років обслуговує хворих і немічних вдома.

- Незважаючи на вік, моя робота все ще приносить мені задоволення, - ділилася своїми роздумами Галина Архипівна. - Можливо тому, що я не уявляю собі життя без того, щоб не допомогти людині, яка очікує милосердного ставлення до себе.

У 1954 році закінчила Рівненське медичне училище й ще одна сестра милосердя, яка служить у лавах Червоного Хреста, - Марія Занюк. Її дитинство, як і Галини Ярмошук, і Зінаїди Цверкалюк, теж пройшло у воєнний і повоєнний періоди. Ось тільки трудовий шлях її після закінчення училища був насичений активною та тривалою роботою у фельдшерсько-акушерському пункті в с. Горбаків Гоцанського району. Він славився професійною роботою Марії Занюк і її чоловіка, котрий працював тут фельдшером. А ще уважним став-

ляють на допомогу медичної сестри. До кожного з них потрібен індивідуальний підхід, такт і співчуття у вирішенні проблем. І це медсестрам Червоного Хреста вдається. Інакше вони не встигали б протягом дня виконати 6-7 призначень лікарів, серед яких є ін'єкції внутрим'язеві та внутрішні, вимір тиску, виклики лікарів за місцем проживання хворої та немічної людини, проведення перев'язок тощо.

Ми коротко розповіли вам, читачі, лише про трьох патронажних медсестер міської організації Товариства Червоного Хреста. Хоча в ній нині їх працює 17, які обслуговують 1617 самотніх громадян похилого віку. З них 700 – це учасники війни та 315 чоловік – немобільні, тобто нерухливі. Здавалося б, це великі цифри з огляду на те, скільки нині самотніх і немічних пенсіонерів у Рівному. Однак за кожною цифрою стоїть чиясь доля. І як добре, що є люди, котрі готові прийти на допомогу й бути милосердними в такий жорсткий час. Таким прикладом для молодих є три медсестри з Червоного Хреста – Зінаїда Цверкалюк, Галина Ярмошук і Марія Занюк (на фото – зліва направо), які не втратили здатність до милосердя, незважаючи на тяжке воєнне та повоєнне дитинство. Воно не тільки не озбило їхні душі, а й навчило боротися за своє життя. Цей оптимізм і віру в себе кожна з цих медсестер передають кожному, кому потрібна їхня підтримка. І за це їм велика дяка й шана.

Сторінку підготувала Поліна ВАЛЬЧУК